

Wat drijft Zuid-Afrika tot

Naar aanleiding van de relletjes in Zuid-Afrika werd in één van de Wereldschouwen van vorig jaar de vrees genoemd als oorzaak van de ontwikkeling in dat land. „Want het is de vrees”, aldus de schrijver, „die heel de politiek van de Zuid-Afrikaanse regering beheerst. De vrees voor het zwarte ras, de vrees voor een overheersing van de kleurlingen op de blanken, de vrees voor verlies van gevestigde posities, de vrees om in zee gedreven te worden”. Hierop is enige tijd geleden door een Zuid-Afrikaner kritisch gereageerd. (Wel een bewijs dat „De Vriend” zelfs daarginds gelezen wordt!). De heer J. W. E. Posthumus Meyes in Pretoria schreef een lang stuk ter weerlegging en vroeg om dit in ons blad op te nemen „teneinde die lesers op hoogte te bring van toestand alhier, in soverre dit moontlik is om sodanige toestand in soo'n kort artikel weer te gee”.

Gezien echter de lengte van het „korte” artikel (4½ volgetikte folio's!) en mede vanwege de Zuidafrikaanse taal, die voor de meeste van onze lezers moeilijkheden zal geven, vinden wij dit verzoek om plaatsing wel wat bezwaarlijk. Eerlijkheids-halve willen wij echter toch naar deze „stem van Zuid-Afrika” luisteren en daarom geven wij hier — in verkorte vorm — de hoofdzaken weer van het artikel.

KLEURLINGEN — BANTOES

De heer P. M. begint met te zeggen dat onder „kleurlingen”, waarvan in de Wereldschouw sprake is, moet worden verstaan „Bantoes”. De vrees voor hen bestaat niet; dat de blanken bang zouden zijn om in zee gedreven te worden, vindt hij belachelijk. Wel is er in Zuid-Afrika kommer en vrees voor de onheilzame invloed van zwarte en blanke agitators en van een liberalistische pers op het gemoed van de zwarte massa. Eveneens voor de invloed van de onafhankelijk geworden Afrikaanse staten, waar de toestanden totaal verschillen van die in Zuid-Afrika, terwijl de Bantoe te achterlijk is om dat te begrijpen.

De blanke kolonisten hebben nooit een veroverings- of uitdelgingsoorlog tegen de Bantoes gevoerd. Zij kwamen vanuit het zuiden en de Bantoes vestigden zich in zekere gedeelten van het land, welke gebieden thans bekend zijn als de Bantoe-thuislanden. Waar de blanken gebieden van de Bantoes verkregen, ging dit behoorlijk door traktaten of aankopen.

„WITMANSLAND”

De heer P. M. zegt dat dus het feit aanvaard moet worden, dat Zuid-Afrika een „witmansland” is en dat alle nationale regeringen tot taak hebben dit land als een blanke erfenis te bewaren, te besturen en zo aan het nageslacht over te dragen.

De apartheidspolitiek is gebaseerd op de reser-

vaten of Bantoe-thuislanden. Binnen de grenzen van „blank Zuid-Afrika” heeft de Bantoe geen politieke rechten, evenmin het recht om daar enige grond te bezitten. Hij heeft echter het recht om zijn arbeid aan de blanke te verkopen en zekere beroepen uit te oefenen.

De Bantoe-gebieden beslaan een oppervlakte van 64.348 vierkante mijlen. Hier zal de Bantoe volle rechten krijgen en kan hij zich tot volle wasdom ontwikkelen. Volgens premier Verwoerd worden de Bantoe-thuislanden volwaardige en zelfstandige staten met een eigen wetgevende macht. De blanke mag er geen grond bezitten en geen politieke rechten uitoefenen.

De Bantoe-landen (met een totale oppervlakte van het vijfvoudige van België bijv.) behoren tot de allerbeste landbouwgronden van Zuid-Afrika met veel regenval. De bewoners kunnen er alle beroepen uitoefenen en voor de cultivering van de grond zal hun alle technische- en financiële hulp worden verschaft.

APARTHEID

Onder de apartheidspolitiek wordt dus verstaan een parallelle of eigensoortige ontwikkeling, blanke en Bantoe ieder in zijn eigen gebied, met elk zijn eigen politieke, economische en staatkundige rechten en voorrechten. Wat de blanke voor zichzelf opeist, is hij bereid ook aan de Bantoe te schenken — maar dan slechts in zijn eigen thuislanden — dus een beleid, gebaseerd op billijkheid en rechtvaardigheid tegenover beiden, blank en zwart en bedoeld voor een vreedzaam naast elkaar bestaan.

Van de negen miljoen Bantoes kunnen er drie miljoen lezen en schrijven; in feite bestaat onder hen geen werkloosheid. Verder noemt de heer P. M. nog een groot aantal cijfers en getallen, waaruit mag blijken, dat er materieel, cultureel en geestelijk goed gezorgd wordt voor de Bantoes.

„Zuid-Afrika zorgt voor zijn massa's niet-blanken zoals geen andere staat, en zeker niet in Afrika, dat doet. Politieke en sociale integratie zal echter niet worden toegelaten, evenmin huwelijken tussen blanken en zwarten. De identiteit van de rassen moet behouden blijven”.

PASSENKWESTIE

Wat nu de omstrede passen-kwestie betreft, waarover vorig jaar de bloedig onderdrukte relletjes ontstonden, hiervan zegt onze schrijver dat de pas voor de Bantoes 'n soort bewijsboekje is, waarin zijn foto moet staan. Het document dient tevens als bewijs dat hij zijn belasting van plm. £ 1.15.0 per jaar betaald heeft. De pas verleent aan de naturel het recht om in stedelijke gebieden en op boerderijen te werken en om in de Bantoe-woongebieden een huis te krijgen; het boekje verleent hem dus zekere rechten en voorrechten en dient hem alleen tot voordeel.

De zogenaamde protesten tegen de passen kwamen

W. BROOS

de Rassenpolitiek?

slechts van communistische organisaties, die hierin een middel zagen om tegen de wettige regering te ageren. De zogenaamde Afrikaans-nationale en pan-Afrikaanse organisaties (waarvan het ledental minder dan 1% van de totale Bantoebevolking bedraagt) hadden en hebben tot doel het gezag van de blanken in handen te krijgen door middel van agitatie, wetsongehoorzaamheid en stakingen. Voordat dus politiemannen in grote getale vermoord zouden worden, moest de regering wel tegen zondanige agitators optreden.

KIJK NAAR KONGO

„Uit het voorgaande kunt u dus begrijpen, dat er van verdrukking, onderdrukking of geweld geen sprake is. Elke individuele Bantoe is zo vrij als iets, veel vrijer dan enige blanke, omdat hij zich niet stoort aan regels en wetten”.

Tenslotte waarschuwt de heer P. M. alle buitenlanders om niet te trachten de vrucht die „Bantoe” genoemd wordt zacht te drukken, zodat deze vrucht verrot is nog voordat hij rijp is. De Kongo mag voor ons een les wezen van een onoordeelkundige handelwijze.

Waarom met twee maten gemeten? Dat wat de wereld nu België verwijt — namelijk dat het de Kongolezen niet tot zelfbestuur heeft opgevoed — wordt nu juist Zuid-Afrika kwalijk genomen dat het dit wél doet! Men geve de Afrikaners tenminste het krediet om te weten hoe zij met deze problemen, waarmee zij hun hele leven al zijn bezig geweest, moeten handelen!

NASCHRIFT

Tot zover het vertaalde en verkorte artikel van de heer Posthumus Meyes, die wij danken voor zijn uiteenzetting. Mogelijk verstaat men nu iets van de rassenpolitiek der Zuidafrikaanse regering en ziet men de achtergrond er van. Als buitenlanders en dus buitenstaanders kunnen we die politiek vaak moeilijk beoordelen, maar helemaal bevredigt deze verdediging ons toch niet. Want voor ons en voor velen met ons blijft toch deze vraag: is de rassendiscriminatie moreel en religieus aanvaardbaar? Mag de ene mens (in dit geval dus de blanke) de andere mens omdat hij van een andere huidskleur en van een ander ras is, overheersen, bepaalde leefregels voorschrijven en zelfs ten achter stellen? Heeft God niet alle mensen gelijk geschapen, al is dan de een blank en de ander zwart of bruin of geel? Het komt ons daarom voor, dat elke discriminatie van de mens op grond van ras of huidskleur, of dat nu in Zuid-Afrika, in de Ver. Staten of in nazi-Duitsland is (was!) op ethische, morele en religieuze gronden onaanvaardbaar is.

De Zuid-Afrikaanse regering houdt met hand en tand aan deze rassenpolitiek vast. Zij trotseert hiervoor de wereldopinie en trad zelfs uit 't Britse

Gemenebest, omdat de andere landen zich tegen haar politiek verzetten. Daardoor is Zuid-Afrika nog meer geïsoleerd geworden. Dat mag dan een flinke en zelfbewuste houding lijken, de vraag blijft of men tenslotte toch niet in eigen vlees snijdt. Daarom is de ontwikkeling in Zuid-Afrika, dat nu als zelfstandige republiek een eigen weg gaat, voor een ieder die het wel meent met het stamverwante volk zorgelijk.

BROCHUREN-REEKS VOOR

PRACTISCHE KINDERBESCHERMING

voor studerende voor Diploma A-Kinderbescherming

Practijk der Kinderbescherming

DOOR D. FABER

Administrateur der Dr. Mr. Willem v. d. Berghstichting te Noordwijk; docent aan de opleidingscursus aldaar.

Een beknopt overzicht van de huidige organisatie van de kindbescherming. Het behandelt na een korte inleiding o.m.: De geschiedenis der kindbescherming en kindwetgeving. — Iets over het gezag over minderjarigen, ouderlijke macht, voogdij en adoptie. — Korte bespreking van de rechterlijke organisatie en de rechtspraak. — Het kindrecht en de justitiële kindbescherming. — Centrale organen en organisaties. — Voorlichting en observatie. — Gezins- en gestichtsverpleging. — Andere vormen van kindbescherming. — Wettelijke bepalingen buiten het kindrecht. — Opmerkingen van algemene aard.

Behalve voor A-candidaten, is dit boekje voor niet-studerende praktische werkers en gezinsvoogden van veel waarde gebleken. — Omvang 104 blz. Prijs f 2,25.

Eenvoudige Zielkunde

DOOR J. KOMEN

Leraar paedagogiek M.O.B.;
docent cursus kindbescherming

Om de omvang zo beknopt mogelijk te doen zijn, worden alleen de hoofdzaken van de paedagogische psychologie in het kort behandeld. De uitwerking, verklaring en aanvulling der hoofdstukken, die een groot aantal onderwerpen behandelen, dient door de docent te geschieden. De vragen die aan het eind van ieder hoofdstuk worden gesteld dwingen de leerling tot zelfstandige verwerking van de stof.
Omvang 88 blz. Prijs f 2,25.

Paedagogiek en Inrichtingsopvoeding

DOOR J. KOMEN

Leraar paedagogiek M.O.B.;
docent cursus kindbescherming

In dit boekje, dat aansluit op het vorige, is, verdeeld over 68 paragrafen, een uitgebreide stof bijeengebracht. Na een kort algemeen gedeelte worden achtereenvolgens behandeld: Opvoedingsdoelen, middelen en personen. — De opvoeding van het kind, waarin de onderscheidene ontwikkelingsfasen worden besproken. — De paedotherapie, waarbij de verwaarlozing, zorg voor zwakzinnigen, neurotische kinderen en psychopatische jongelui ter sprake komen. — Iets uit de geschiedenis der paedagogiek en tenslotte — Inrichtingsopvoeding.
Omvang 173 blz. Prijs f 4,25.

Verkrijgbaar in de boekhandel en bij

NEERBOSCH' BOEKHANDEL EN UITGEVERIJ
TE NEERBOSCH